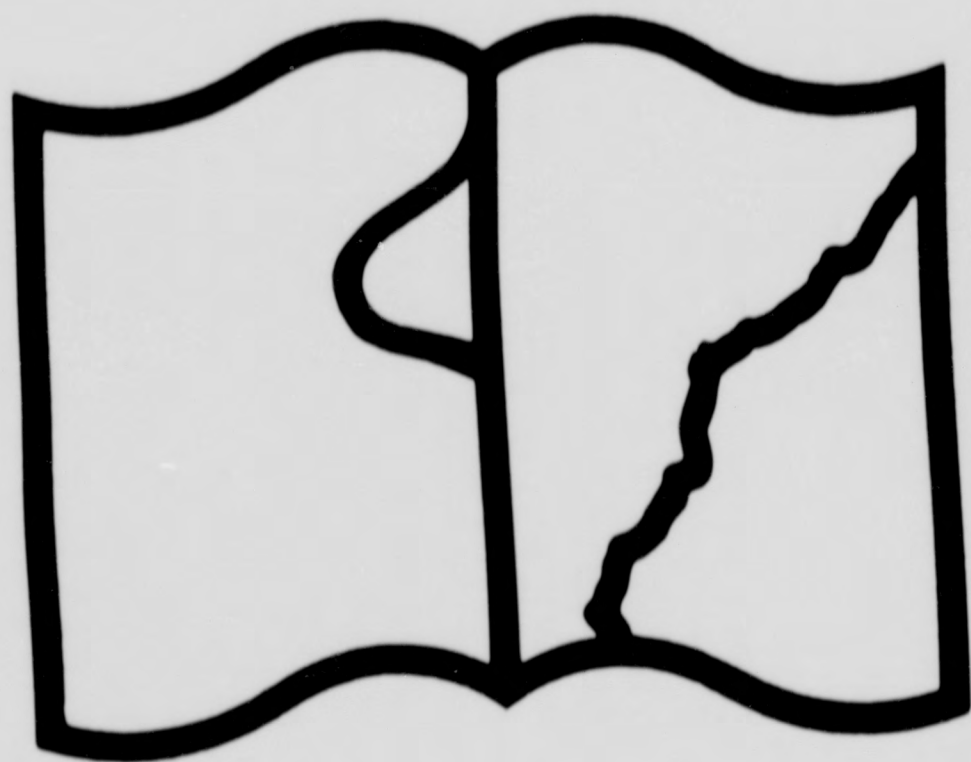

Symbol 11. Skadad text eller felaktig inbindning
Damaged text

Uti mitt eget hjerta ett memod satt och drömde;
Men, wid en blick omkring mig, jag alla forger
glömde.

3. Jag tänkte: så är glödbjen, då på sin höjd hon
står, När solbeten är rikast, hon sätter ju en tår,
Och alla jordens blommor i glädjetårar simma, Då
månen ler som wadras i nattens tista timma.

4. Jag gick mig ut så stilla uti den djupa dal,
Som låg emellan beraen, så undagömd och smal,
Der triden tog till möte ur hvarje tufvas gömma,
Och elskar små i natten så roligt tväres drömma.

5. Jag satte mig wid strömmen, allt mid den klara
ro strand, Som bar uti sin spegel den blåa himlens
land, Och alla stjernor lyfte så fagert ner på grunden,
Att i samma böljan stod der af belig längtan bunden.

6. Men midt i forlens stöte satt necken spelartung
Och spelade så tjufligt för gammal och för ung;
Men när han slog som skarlast på harpan underbara,
Då tväres mig all världen ett strängaspel och wara.

7. Och såg jag upp mot himlen, uti den ljusa
natt, Så såg jag der Gud fader, som all musik bar
satt; Men texten menstän eger uti sitt eget hjerta,
I dur och moll den wexlar: det glädje är och smärta.

8. Och såg jag kring på jorden, allt skönt, som
jag der fann, Som återsten af himmels, af ewig
skönhet brunn; Men i mitt eget hjerta en grunton
djupt jag kände, Der oförgånglig skönhet till ren
musik sig wände.

9. Och nu för själens öga en himmelsk synbild
drog: Det war en bild så fager, som engelsk löjen tog;
Och alla känslor smölte till samklang för dess öga—
Men kärlek engeln hette, som nedsteg från det höga.

10. Då wel all jordisk smärta, en himmelsk wär-
gann opp, Och alla tankar byttes till ett lydfaligt
hopp. För den, som älskar, ljusna så alla lifwets öden,
Och ewigheten jemnar den gräns, som kallas döden.

11. Jag såg uppå de blommor och på de stjernors
bår, De bisade en saga om hwad som kärlek är;
En tår uti mitt öga jag måste söndertrycka... Det
låg en blombagg ännu uppå min lefnads lycka.

12. Men vinden sang så tjufligt, och månen lyfte
flor, Och i mitt hjerta växte en frid, så underbar.
All jordens frid war lyftad: — i toner, klara,
milda, Min lyckas namn jag hörde — det namn
er Mathilda!

GS 1909

Ser utmärkt wadra och alldeles Nya Visor.

Den Första.

En alldeles ny, rörande och wacker wisa
om den rydliga tilldragelsen, då Be-
wäringssynglingar från Westra Nyds
och Åsternd socknar d. 14 Juni 1848
drunknade i sjön Sonnen.

En sak berättar jag, fast rydlig utan mätta, ic.

Fyra nya Sånger i anledning af det
sista Danska och Tyska kriget.

Den Andra:

Krigs-Sång.

Till wapen upp! Guds egen stamma ic.

Den Tredje:

Sång af en Swenskt Soldat.

Från de Nordiska fjäll ic.

Den Fjerde:

Wid hemmarschen.

hemåt — trumman ljuder, ic.

Den Femte:

Sapenhvilan.

och dock — men ej med swården, ic.

Den Sjette:

war en sommaraston ic.

Westerwik.

ste D. G. Blad & Comp.

1848.

Inledning.

Onsdagen den 14 Juni inträffade på efterm. den förgliga händelsen, att Bewåringsunglingarne Nilot Andersson från Stora Gullarp, Carl Olofson från Rullö, August Johansson från Malma, Sven Nils från Basemo i Västra Ryd socken, Johannes Eriksson från Åsteryd, Alexander Lind från Kallsvärd, Carl Johansson från Munkala, Anders Johansson och Anders Svensson från Skafarp i Åsteryd socken, hvilka efter öfning mötet på Malmflätten skulle åter wandra till hemort och hade tagit vägen åt Alexander, allesamman drunknade i sjön Sommen. Unglingarne, som wid Alexander lånat sig en båt, i afsigt att begifwa sig till Hönemanet Marck i Nöby socken, hade wäl blifwit tillhufvade biträde af en lunnig roddare, men icke trott sig behöfwa en sådan, eburu sjön war upprörd af stark flod. Båten kantrade $\frac{3}{4}$ mil från land, och har återfunnits sönderslagen wid Åsvenäs udde. Dastadt flöt ningar efter de döde, har det ännu ej lyckats finna dem. Sjön är 25 samnat djup och

Bewåringsunglingarne från Sund wid samma tid, men på annan båt, äfwer till Marck; men innan de utkomme sjön, inträffade olyckan med deras båt de sökte stydd på en bergsklippa och sina samraters öde, utan att kunna få hjälp.

Den första:

Om de drunknade Bewåringsunglingarne.

En sol berättar jag, Fast rödlig utan mätta, Fjortonde Juni war Adertonhundrasprattioätta; Nio ynglingar gick från Malmen rast och qwidt, Men döden mötte dem uti ett ögonblick.

2. Befålet följde dem Till Mälbåds by och lemnar Dem uti Herrans hand, Men döden war dem ämnad. De tänkte komma hem, Friska ha lif och lem; Omöjligt detta war To Sommen följde dem.

3. Till Alexander gick En rödlig Onsdagsmorgon, Der sorgen de straxt fick, Fast glädje sågs i början. På sjön de skulle ut, Men tog så rödligt flut, Att alla nio sjön! I hwitblå böljans djup.

4. Till Vrnäs de då gick, Att twänne båtar låna; Olyckligt färden gick Till sorg dem månne tjena; Om bord de stego då, Men tänkte ej uppå, Att de med sådan hast ur tiden skulle gå.

5. När de en stundels mil hade rodt från fasta landen, War de än wid skift mod Och hoppades se stranden De till Borsstalle kom, Sen war de wid det rum, Der böljans djupa graf Hor öppnat sig för dem.

6. Då så de dödens natt, Som dem straxt öfwerhöljde, Och vägen tog dem fatt Och i en hast bestöjde Ja flott war deras hopp, Och li den den war kort, Ser åror hade de, Men wågen floa dem bort.

7. De tänkte wända om I längden af en bölja Men olycksstorken kom, Sem skulle dem förfölja; Ja deras frast war an ruskian för det fall, Som de nu för sig I hwitblå böljans small.

8. När syra detta så Att sem på botten lågo Betänkt för dessa då War idel sorg och plå; Gör, Som sågo wäl att då Ei bättre skulle gå An de i samma djup Ein rödsbodd skulle få.

Ja nu war det bestämt, Här saktar alla nio,
Men fanns ej menstors hjälp, Som kunde dem be-
fria I deras sista qwal, Men genom dödens dal Gud
sjelfwer förde dem Till lifwets glädje sal.

10. Här fanns ej Prest att så Att Sakramentet be-
la, Men jag will hoppas på att dem skall intet fela,
Ty de sin Retward får I Jesu djupa sår Uti en
helig fröjd, Som ewigt, ewigt står.

11. När de på botten låg Och kämpade med döden,
De wäl hwarandra såg Uti den stora nöden, Men
de fick kraft och mod, Här ropte Jesu blod Till dem
i nödens stund; Er sista kamp blef god.

12. Vi taan afsked här, Men först af våra saders:
Tack våra sader lär, Der eder intet gläder, Men
fäll ej edert mod Tag tröst af Herrans ord; Framåt,
vi mötas åt Wid klara himlens port.

13. Tack goda mödrar I, Som wänta samma
möte, För hwar minut, som wi Tillbragt i Edra kö-
te. I nio månaders tid Låg wi i Edra lif; Gud
sille nu er gråt, Framåt i Herrans frid,

14. Tack våra systrar här Samt alla våra wänner,
Wi bjuda nu farväl Så många som oss känner,
Haf tack nu en och hwar, Som warit vårt försvar,
Ty våra själar är Hos Gud i godt förwar.

15. Haf tack husbönder med, Wi eder tjänst ha lem-
nat; Wi kunde ej tro det Att det war så tillämnadt,
När wi från eder gick. De ord wi höra stå: Gud
ware eder hjälp I hwarje ögonblick!

16. Haf tack, Gud Fader här! För hwita bröllops-
kläder; Haf tack Guds Son, du är Den, som oss
alla gläder: Tack helge Ande god, För du lambsens
blod Har twagit så vår själ, Att den är saliggjord.

17. Vi gick från sorgens land Till herrlighetens
rike, Wi kom i Englands samn och blefwo dem inart
lika, Då hörs i samma stund De ord af Jesu munt
kom I wälsignade, Min Faders wänner kom.

18. Då våra själar låg Hur wäl försöner lagar;
Wårt stoft belä stilla låg I båljan sjutton dagar, Då
genom Herrans hand En af oss kom i land, Som
blef med dust och gräs Nedgåmd i jordens sand.

19. Här hwila ätta än I denna djupa floden. Ei
salnas mer för dem Un blott den wigda jorden, Men
om ej båljan förr Der öppna will sin dörr, Så sker
det en gång när Wi domsbasunen hör.

20. Ja deras död den har! En estersyn oss gifwit,
Så tänka bör en hwar, Som ännu är i lifwet, Om

wi ska dö i dag, Gle Herre ditt behag Och till ett
ewigt lif Och i din glädje tag.

21. Ett blifwer här till slut, Som jag ej får för-
glömma, Men kan ej säga ut, Ty man får ingen döma-
ma Men den har del deri, Som låt betala sig Och
handlöst lemna dem Att båljans raseri.

22. Om någon frågar hwem, Som wifan har upp-
funnit, Det är en blinder dräng, Som henne samman-
bundit, Fast med så simpla ord, Att alla höra kan,
Att den är illa gjord Af en så simpel man.

Den Andra,

Krigs-Sång.

Till wapen upp! Guds egen stämman, Den han i
Svenska hjertan wäckt, Och bjuder nu det wäld att
hämna, Som mot vår frihet dolken sträckt. Ei
wackla wi bland röda morden: Till braagd går strid
med mannamod; Och mången trobers spilla blod Om
hämnd anropar oss ur jorden. Wi segra eller dö —
Vår död är lif ändå: Med rosor skall den Svenska
mō till våra grafwar gå.

2. Se denna slagtnings lustna Para Till nya offer
redo står: Den skall ej spenobarnet spara, Den ej
förstår en moders tår. Framåt — barbaren må ej
kryssa Kring gamla Manhemns fria strand, Och aldrig
i vårt fosterland Skall han så våra tårnor kysa!
Wi segra eller dö — Vår död är lif ändå: Med ros-
or skall den Svenska mō Till våra grafwar gå.

3. Den man ej blekna kan af häpnad, Som sader
hast i Marvas slag: Hwar arm, i egen storla wäp-
nad, Till seger strifwer sjelf sin lag. Ännu oss böa
minnen mana Att ej ge tappert ett enda tum: Ei
löpta själar finna rum Kring Sverges frihets-wigda
sana. Wi segra eller dö — Vår död är lif ändå:
Med rosor skall den Svenska mō Till våra grafwar gå.

4. Framåt — hör, Göttha lejon ruter, Trumpeten
smattrar, trumman går. En niding den, som seg-
sint bröter Sin svenska tro, och fast ej står! Se der
— se upp; i högblå fjerran Bland Carlswagnens
avllne blöf "Kung Carl" med glädje helsar oss. . .
Hurra, hurra! med oss är Herran. Wi segre eller
dö — Vår död är lif ändå: Med rosor skall den
Svenska mō Till våra grafwar gå.

Den Tredje.
Sång af en Svenskt Soldat.

Melodi: "Under Svea baner" ic.

Från de nordiska fjäll Till de sydliga tjell Höres
trummmornas dån och mustöternas smäll. Emot södern
de gå Svenska gossarne blå, Till att hjälpa de Din-
ske att Lyfvarne slå. — Segren skall bliwa vår.
Bli vår, bli vår! Ty vi frukta ej död eller sår. Ge-
nom krigströ och damm Skall vår sanna gå fram —
Gamla Sverige ej smiter — ty det wore skam :.

2. Våra fäder med mod Håfva vågat sitt blod,
Der en enda mot tio på slagfältet stod. Låt oss wisa
också Årwen wi kunna slå Och med heder hemföra
baneret det blå. Vår bli Segren förwinst. För wikt,
för wikt! Med swärden wi slita den Lyfka twist. Ty
för frihet och rätt Skall den nordiska ätt Ålido stris-
da med mod. — Så war fädernas sakt :.

3. Ja framåt och gå på, Emot seger wi gå Fast
med blod måste wotnas de lograr wi få. Tiralljör!
fram med språng. Granadör! fram med sång. Inga
Lyfkar må hindra vår modiga gång. Wi med hurral
hurra! Hurra! Hurra! Låta fienden weta att framåt
wi dra. Ja, framåt och gå på, Fast wi äro blott få,
Wi må wisa, att segren tillhör oss ändå :.

4. När wi slutat vårt tåg Wändes hemåt vår båg.
Emot Norden det går, öfwer swallande våg. Med
vår trofasta hand Ha wi knutit de band, Som med
wänstap förenat de nordiska land. Emot hemmet
wi gå. Wi gå, wi gå! Att i wänstapens armar be-
löningen få, Och att hinna en hamn I den Ålfades famn
— Medan södern med aftninga förtäljer vårt namn" :.

Den Fjerde.
Wid hemmarschen.

(Af Sanjunktaren Berl wid Östg. Grenad.)

Kamrater, hemåt — trumman ljuder, Till Bardas-
lek den mer ej bjuder. Wi singo ej mot Lyfken slå,
Han tyktes ha respekt för oss.

2. Wi ställa nu vår marsch från söder, Dock än i
bröfket modet glöder; I ossan glimmar elden än, Wå-
hända länds den snart igen.

3. Då skall oss Öfkar åter sinna För Hans och
Sveriges ära brinna; Och skall Han oss än en gång,
Wi slämma upp vår wapensång.

4. Nu, Bröder! marsch till hemmet åter — Der
mången nu af glädje gråter — Och målan öppnar
huldt sin famn, Och slidan hwissar Ålfarns namn.

5. Eburu wi på segrens bana Ej följa fått vår
Svenska sanna, Bli kärleken ändock vår lön "Och
gifs wäl någon mera skön?"

Den Femte.
Wapenhwilan.

Knuten löstes dock — men ej med swärdet, Nej
— med Oscar Kungaord; Så behöll ett Kunga-
ord det wärdet, Som det hast i trofast Nord.

2. I Europas Kabinetter gäller Wäsa. Kungaens
röst ännu: Och det utslag, som den wise sällar, Bli-
till slut det rätta ju?

3. Mellan härar, som i striden blöda Utan ågn,
och småningom Skulle ej sig sjeltwa flokt föröda,
Wen det land, ge kämpa om;

4. Mellan dem, till Nordens Balbur, Har Oscar,
fredens bundsförwändt: Och förr'n wapenhwilan, H n
ej hwilar, Wer'sam för allt godt och sannt.

5. Det är Kärlek, som ej vill förspilla Kåsanat
tappra söners blod; Det är Wisshet ju, som ej vill
gilla Tidens blinda öfwermod.

6. Det rättwisa är, som wi afwända Herrtes
lystnadens förtryd; Och ej tal dess Lyfka, öfwerpän-
da, Stolta, anspråksfulla tyd.

7. Låt oss leppas, låt oss bedja, Bröder! Att ett
fredens palmträd må Uppå gränsen mellan Norr och
Söder Grönstande i sekler stå.

8. När med wären, Mars! Du återwänder Kom
ej då som krigets Gud, Ej med swärd i blodbestänks-
ta händer, Ej med krigsbasunens ljud;

9. Nej — en fredens Gud, o Mars! du komme
Till oss med en fredsall vår! Öfwerallt dess gröne
frukter blomme I den flydda wintrens spår!

Den Sjette.

Det war en sommaraston, nog minnes jag den stund,
Och månen satt och lyfte, allt uppå himlens rund,
Och alla stjernor glänste, så dejlige och klara, Att
hela werlden tyktes Guds egen himmel wara.

2. I rosens öga stod wäl, så siltwerklar, en tår,
Och westan sang så sorgligt, allt uti Rogestrund här